

Izkopine v Ostiji.

Izlet v Ostijo.

Potopisna in kulturnozgodovinska črtica. — Spisal *dr. Frančišek Kovačič*.

(Dalje.)

II.

Izstopili smo na dvorišču neke preproste krčme in naročili, naj nam ob določeni uri pripravijo toplo kosilo, potem smo pa takoj šli ogledovat Ostijo.

Današnje Ostijo si lahko ogledaš v hipu. Mala cerkev — sv. Avreje — kaže dokaj lepe renesanške oblike. Pozidal jo je kardinal Giuliano della Rovere, poznejši slavn papež Julij II. (1503 — 1513), po načrtu stavbnika Baccio Pintellija. Razen arhitektoničnih oblik nima cerkev nič znamenitega; notranjščina je preprosta in zapuščena. Nastavljen je pri cerkvi samo en duhovnik. In vendar je Ostija tudi zase škofija in sicer jako odlična. Škof ostijski je hkrati dekan kardinalskega zbora; on ima pravico kronati novoizvoljenega papeža, oziroma tudi posvetiti, če še ni bil poprej škof. In tako ima torej za papežem najodličnejši škof v katoliški cerkvi v svoji škofiji le enega duhovnika in kakih sto duš! — Toda dandanes je ostijska škofija združena z ono v Veletri, naslov „ostijski škof“ je pa pridržan radi častitljive starine.

Ostijski grad z močnim okroglim stolpom je tudi sezidal že omenjeni kardinal Giuliano leta 1483, po načrtu slavnega stavbnika Giuliana da Sangallo. V onih viharnih časih je bila tu trdnjava, dandanes je pa neki kaznilnica za večje zločince.

Prebivalcev je v Ostiji komaj sto in še ti večinoma zbežé, kadar se začne toplejši čas, pred strašno „malárijó“. Meseca vinotoka in listopada se vrnejo in prebivajo v bornih kočah. Nekatere teh koč so podobne kolibam ogrskih ciganov. Ob našem posetu je bilo prebivalstvo še tam.

Zapustivšim sedanjo naselbino nam zaštrlé nasproti starodavne razvaline: začenja se torišče stare Ostije. Ko pridemo iz vasi na plano, nas osupne veličastno-resni razgled. Krog nas se razprostira nedogledna, nizka ravnica. V tem ogromnem prostoru razen naših korakov ni čuti glasu; vse je mirno, nepremično, nemo, mrtvo, kakor v grobu. Na desni zremo strugo Tiberovo, daleč pred nami pa se nam blišči nasproti — če se povzpne na kako višavo — sredozemsko morje, katero kakor srebrn okvir okroža to